

ΤΑ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΩΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ ὁποίου δὲν εἶνε συγγραφεὺς, ἀλλ' ὅπως δ κ. Κόντος.)

«Ὀνομάζομαι Θεοφύλακτος Τζερμές, ἄρρην, ἐτῶν 26, ἐκ Καππαδοκίας. Ἦλπιζον ὅτι μίαν ἡμέραν ἐμελλον ν' ἀποθάνω εἰς τὴν πατρίδα μου σχολάρχης καὶ τίμιος ἄνθρωπος· ἡ ἐλπίς μου διεφύσθη καὶ ὡς μόνον αἷτιον τῆς συμφορᾶς μου καταγγέλλω εἰς ἅπαντα τὸν χριστιανικὸν κόσμον τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κόντον.

Ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ὅπως σπουδάσω ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ θεοῦ μου Χατζῆ Σαράντη, μετερχομένου τὸν ἔμπορον χαλβᾶ καὶ στραγαλίων, ἐνεγράφην εἰς τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ συνείθισα νὰ τρέφω ἀπεριόριστον σεβασμὸν πρὸς τὰς ἱερὰς σκιάς τῶν προγόνων, τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας καὶ τὴν γενειάδα τοῦ κ. Κόντου.

Τὴν ἡρεμίαν τῶν σπουδῶν μου ἤλθε νὰ ταράξῃ δυστυχῶς ὁ ἀνίκαιτος μάχαν ἔρως, ὁ ἐννυχεύων καὶ εἰς αὐτὰς τὰς μαλακὰς, φεῦ! πολὺ μαλακὰς παρειὰς τῆς Ἀγγέλωσ, ὑπηρετρίας ἐν τῇ οἰκίᾳ πολιτικοῦ συνταξιούχου, κειμένη ἀντικρὺ τῆς τοῦ θεοῦ μου. Κρίνω περιττὸν νὰ ἐπιμείνω εἰς τὰς λεπτομερείας περὶ τοῦ πῶς συνελήφθη ὁ ἔρως αὐτός, ὅστις εἴμαρτο νὰ ἔχῃ τοιαύτην ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ βίου μου. Θεωρῶ ὅμως ἐπ'ἀνάγκης νὰ δηλώσω ὅτι ἂν μὲ ἀπέτρεπον τοῦ πάθους μου δύο λόγοι, ἦτοι ἡ ὑπερβολικὴ εὐσάρκία καὶ ἡ ὑπερβολικὴ ἐλευθερία, μεθ' ἧς συνῆπτε τὰς σχέσεις τῆς ἡ Ἀγγέλωσ, συνηγόρουν ὅμως ὑπὲρ αὐτοῦ ἕτεροι λόγοι πεντακισχίλιοι, ἦτοι κί ἰσαριθμοὶ δραχμαί, ἃς εἶχε κατορθώσει νὰ συνάξῃ ἐξ οἰκονομιῶν καὶ τὰς ὁποίας εἶχε κατατεθειμένας εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν. Αἱ πέντε αὐταὶ χιλιάδες δραχμαί, ὁμοῦ μὲ τὴν εὐσαρκὸν περίσσειαν τοῦ εὐρυχώρου κόλπου τῆς καὶ μὲ τὸν Θησαυρὸν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου, ἐμελλον ν' ἀποτελέσωσι τοὺς μόνους θησαυροὺς τοῦ βίου, ἐὰν ἡ Τύχη ἤθελε τὸ ἐπιτρέψει.

Αἱ μετὰ τῆς Ἀγγέλωσ σχέσεις μου ἦσαν ὁμαλαί· ἀλλ' αἱ σχέσεις τῆς Ἀγγέλωσ μετὰ τῆς Γραμματικῆς ἦσαν ὁλως ἀνώμαλοι. Ἡ κλίσις ὑπῆρχεν ἐκατέρωθεν καὶ ἡ συζυγία δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐπακολουθήσῃ, ἂν ἡ κατάρτος πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνες τῆς Γραμματικῆς τῆς δὲν παρεν-

έβαλλον προσκόμματα καὶ δὲν ἐματαιώνον ἐπὶ τέλους τὸν ποθητὸν σύνδεσμον.

Ἡ πρώτη μάχη μεταξύ μας ἐγένετο ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματος τῆς τρυφερᾶς μου φίλης.

— Ἀγγέλω, τῇ εἶπα ἡμέραν τινά, τὸ ὄνομά σου εἶνε πολὺ ἀνώμαλον, ἐνῶ εἶνε ὄνομα κύριον, φαίνεται ρῆμα βαρύτονον. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν μεταβάλλεται εὐκόλως, διότι ὁ χαρακτήρ του εἶνε ἀμετάβωλος, ἀλλ' ὅμως πρέπει ὅπως-δήποτε νὰ τὸ διορθώσῃς.

— Τί κάθεται καὶ μοῦ ψάλλεις, βρε χιλδούπη; (Σημειωτέον ὅτι ἀβροπέεια καὶ ἡ κυριολεξία ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ προσόντα τῆς γλώσσης τῆς Ἀγγέλωσ). Δὲν κυττάξεις νὰ διορθώσῃς τὰ μοῦτρα σου ;...

Εἶδα ὅτι δυσηρεστήθη καὶ ἠθέλησα νὰ τὴν ἐξευμενίσω. Ἐχουσα τὰς χειρίδας ἀνκασυρμένας μέχρι τῶν ὤμων, κατεγίνετο νὰ πλύνῃ τὰ πινάκια εἰς τὸν προχύτην διὰ στάκτης. Ἐπλησίασα καὶ τῇ εἶπα μειδιῶν:

— Μὴ παροξύνεσαι, ἀγάπη μου, θ' ἀπέλθω νὰ σὲ ἀφήσω ἥσυχον, διότι περισπᾶσαι περὶ πολλὴν διακονίαν. Ἐπίτρεψέ μου μόνον ν' ἀσπασθῶ τὴν ὠλένην σου.

— Ποιᾶν ὠλένην μου ;

— Τὴν ὠλένην σου ! ἐπανέλαβον δεικνύων τοὺς εὐτόρνους βραχίονάς της.

— Κάνε μου τὴ χάρι μὴ μὲ σκοτίζεις μὲ τὴν Ἑλένη καὶ τὴ Μαρία, γιὰτί θὰ σὲ περιχύσω...

Ἡθέλησα νὰ ἐπιμείνω, ἀλλ' ἡ Μέγαιρα ἐπραγματοποίησε τὴν ἀπειλήν. Ἐκμανὴς ἐπέπεσαν κατ' αὐτῆς διὰ τῶν ὀνύχων καὶ ὀλίγον ἐλείψεν ἀπὸ ρῆμα βαρύτονον νὰ τὴν καταστήσω ρῆμα ἀπρόσωπον.

Μετὰ ἓνα μῆνα, συνεφιλιώθημεν. Μ' ἔκραξεν ἐνῶ διηρχόμην ὑπερηφάνως, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξω, καὶ μὲ παρεκά-